

ANA HUANG

twisted
LIES

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Aan iedereen van wie de favoriete kleur *morally gray* is.

Trigger Warning

Dit boek bevat expliciete content en grof taalgebruik, de mannelijke hoofdpersoon is een superbezitterige en gevaarlijke anti-held. In dit boek komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren.

Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder.

Playlist

'Tears of Gold (Slowed)' – Faouzia

'Made to Love' – John Legend

'God Is a Woman' – Ariana Grande

'Infinity' – Jaymes Young

'Style' – Taylor Swift

'Crazy in Love' – Sofia Karlberg

'Coffee' – Miguel

'Heat Waves' – Glass Animals

'I Know You' – Skylar Grey

'Earned It' – The Weeknd

'Beautiful' – Bazzi

'Die for You' – The Weeknd

'Harleys in Hawaii' – Katy Perry

'Said I Loved You... But I Lied' – Michael Bolton

HOOFDSTUK 1

Stella

‘Stella!’

Mijn hart begon sneller te kloppen. Niets triggerde mijn vecht- of vluchtreactie meer dan het geluid van Merediths stem.

‘Ja?’ Ik verborg mijn onrust achter een neutrale uitdrukking.

‘Kan ik erop rekenen dat je alle spullen alleen terug naar het kantoor brengt?’ Ze trok haar jas aan en slingerde haar handtas over haar schouder. ‘Ik heb een reservering in een restaurant waar ik niet te laat voor mag komen.’

‘Natuur...’

Ze was de deur al uit.

‘...lijk,’ maakte ik mijn zin af.

De fotograaf stopte met wat hij aan het doen was en trok zijn wenkbrauwen naar me op. Ik haalde mijn schouders op als antwoord. Ik was niet de eerste assistent bij een tijdschrift die leed onder de tirannie van haar bazin, en ik zou ook zeker niet de laatste zijn.

Ooit was het een droom geweest om bij een modetijdschrift te werken. Maar nu ik al vier jaar bij *DC Style* zat, was de baan lang niet meer zo leuk als ik had gedacht.

Tegen de tijd dat ik alles van de fotoshoot had opgeruimd, alle spullen terug naar het kantoor had gebracht en aan mijn wandeling naar huis was begonnen, was mijn voorhoofd nat van het zweet en waren mijn spieren goed op weg om pudding te worden.

De zon was een halfuur geleden al ondergegaan en de straatlantaarns zorgden voor een wazige, oranjeachtige gloed op de met sneeuw bedekte stoepen.

Er was code rood afgegeven in verband met een sneeuwstorm, maar het weer zou pas later vanavond slechter worden. Bovendien was het sneller om naar huis te lopen dan om de metro te nemen, die er elke keer mee ophield als er ook maar een centimeter sneeuw lag.

Je zou denken dat de stad inmiddels beter voorbereid was, aangezien het elk jaar sneeuwde, maar nee hoor. Niet DC.

Ik zou niet naar mijn telefoon moeten kijken tijdens het lopen, vooral niet gezien het slechte weer, maar ik kon er niets aan doen.

Ik haalde de e-mail tevoorschijn die ik die middag had gekregen en staarde ernaar, wachtend totdat de woorden zich zouden herschikken in iets wat niet zo verontrustend was, maar dat gebeurde niet.

Vanaf 1 april worden de kosten van een privékamer in Greenfield Senior Living verhoogd naar 6500 dollar per maand. Hierbij willen we ons verontschuldigen voor het ongemak dat hieruit mogelijk ontstaat, maar we zijn er zeker van dat de veranderingen zullen leiden tot nog betere zorg voor onze bewoners...

De groene smoothie die ik tijdens de lunch had gedronken klotste in mijn maag.

Ongemak, zeiden ze. Alsof ze de prijs van een verzorgingstehuis niet met twintig procent verhoogden. Alsof levende, ademende en *kwetsbare* mensen niet kwamen te lijden vanwege de hebzucht van het nieuwe management.

In, één, twee, drie. Uit, één, twee, drie.

Ik deed mijn best om diep adem te halen en om zo mijn opkomende angst te onderdrukken.

Maura had me praktisch opgevoed. Ze was de enige persoon die er altijd voor me was geweest, ook al wist ze nu niet meer wie ik was. Ik kón haar niet naar een ander tehuis laten overplaatsen. Greenfield was het beste in deze omgeving, en het was haar thuis geworden.

Geen van mijn vriendinnen of familie wist dat ik voor haar zorg betaalde. Ik wilde de vragen die ik dan geheid zou krijgen niet hoeven beantwoorden.

Ik zou gewoon een manier moeten zien te vinden om de hogere kosten te betalen. Misschien zou ik meer partnerschappen aan kunnen gaan of hogere tarieven voor mijn blog en Instagram kunnen vragen. Ik had binnenkort een etentje met Delamonte in New York, waarvan mijn manager had gezegd dat het een auditie voor een positie als *brand ambassador* was. Als ik...

‘Mevrouw Alonso.’

De diepe, welluidende stem raakte mijn huid als zwarte zijde en zorgde ervoor dat ik ter plekke stopte. Een rilling, deels uit genot en deels als waarschuwing, overviel me.

Ik herkende die stem.

Ik had die stem nog maar drie keer in mijn leven gehoord, maar dat was voldoende. Net zoals de man bij wie die stem hoorde, zou ik het geluid nooit meer vergeten.

Achterdocht flakkerde op in mijn borst voordat ik het gevoel doofde. Ik draaide mijn hoofd en mijn blik gleed over de krachtige winterbanden en de strakke, kenmerkende lijnen van de zwarte McLaren die naast me tot stilstand was gekomen, voordat mijn blik bij het omlaaggedraaide raam kwam, en bij de eigenaar.

Mijn hartslag vertraagde een fractie van een seconde.

Donker haar. Whiskykleurige ogen. Een gezicht zo prachtig gevormd dat het door Michelangelo zelf gemaakt zou kunnen zijn.

Christian Harper.

CEO van een bedrijf in privébeveiliging, eigenaar van de Mirage (het gebouw waarin ik woonde) en mogelijk de prachtigste, gevaarlijkste man die ik ooit had ontmoet.

Ik had niets behalve mijn intuïtie als reden om hem gevaarlijk te vinden, maar mijn intuïtie had er nog nooit naast gezeten.

Ik ademde kort in, liet mijn adem los, en glimlachte.

‘Meneer Harper.’ Mijn beleefde reactie werd met droge geamuseerdheid ontvangen.

Blijkbaar was hij de enige die mensen bij hun achternaam mocht noemen, alsof we allemaal in één grote, benauwde vergaderruimte woonden.

Christians blik schoot naar de sneeuwvlokjes die op mijn schou-

der dwarrelden voordat hij me weer aankeek.

Mijn hart begon nog langzamer te kloppen.

Lichte prikjes van elektriciteit kwamen tot leven door zijn ogen en het kostte me al mijn wilskracht om geen stap achteruit te zetten en de gekke sensatie van me af te schudden.

‘Heerlijk weer voor een wandeling.’ Zijn observatie was nog droger dan zijn blik.

Mijn hals werd warm. ‘Zo slecht is het niet.’

Pas toen merkte ik hoeveel harder het was gaan sneeuwen. Misschien zou de sneeuwstorm íéts vroeger komen dan voorspeld.

‘Mijn appartement is maar twintig minuten hiervandaan,’ voegde ik eraan toe, om... Ik wist niet waarom. Om te bewijzen dat ik niet zo dom was om midden in een sneeuwstorm te gaan lopen, of zoiets.

Achteraf gezien had ik misschien nog beter de metro kunnen nemen.

‘De sneeuwstorm is al bijna hier en de stoep is op sommige plekken bevroren.’ Christian leunde met zijn arm op het stuur; iets wat lang niet zo sexy hoorde te zijn als het was. ‘Ik geef je wel een lift.’

Hij woonde ook in de Mirage, dus dat was logisch. Zijn appartement bevond zich zelfs maar één verdieping boven het mijne.

Toch schudde ik mijn hoofd.

Het idee om in een kleine ruimte vast te zitten met Christian, al was het maar voor een paar minuten, gaf me een vreemd gevoel van paniek.

‘Dat hoeft niet. Ik weet zeker dat je wel betere dingen te doen hebt dan mij een lift geven. Bovendien kan ik tijdens het lopen mijn hoofd leegmaken.’ De woorden kwamen er snel achter elkaar uit. Ik ratelde niet vaak, maar als ik het deed, kon niets behalve een atoombom me nog tegenhouden. ‘Het is goed voor de lichaamsbeweging, en ik moet mijn nieuwe sneeuwlaarzen toch nog uitproberen. Dit is de eerste keer deze winter dat ik ze aanheb.’ *Stop met praten.* ‘Dus, ook al waardeer ik je aanbod, ik moet het helaas afslaan.’

Toen ik klaar was met mijn minispeech, was ik licht buiten adem.

Ik werd al beter in nee zeggen, maar toch had ik nog steeds de neiging te veel uit te leggen.

‘Klinkt dat logisch?’ voegde ik eraan toe toen Christian niets zei.

Een ijzige windvlaag koos ervoor om op dat moment langs te razen. Mijn capuchon vloog van mijn hoofd en de wind glipte tussen de lagen van mijn kleren door, recht in mijn botten, waardoor ik onbewust begon te rillen.

In de studio had ik me rot lopen zweten, maar nu had ik het zo koud dat zelfs de herinnering aan warmte bevroren was geraakt.

‘Ja.’ Christian sprak eindelijk, zijn toon en uitdrukking onleesbaar.

‘Mooi.’ Dat woord kwam er tussen mijn klapperende tanden door uit. ‘Dan laat ik je...’

De zachte klik van een portier dat van het slot ging onderbrak me.

‘Stap in, Stella.’

Ik stapte in.

Ik zei tegen mezelf dat ik dat deed omdat de temperatuur op de een of andere manier binnen vijf minuten twintig graden was gezakt, maar ik wist dat dat gelogen was.

De reden dat ik was ingestapt, was het geluid van mijn naam uit die mond, zo kalm en zo eisend dat mijn lichaam al luisterde voordat ik kon protesteren.

Voor een man die ik nauwelijks kende had hij meer macht over me dan wie dan ook.

Christian begon te rijden en draaide aan een knop op het dashboard. Een tel later voelde ik warme lucht door de ventilatieroosters blazen, recht op mijn koude huid.

De auto rook naar leer en dure kruiden en was verrassend schoon. Geen verpakkingen, geen halflege koffiebekers, geen stofje te bekennen.

Ik leunde achterover en wierp een blik op de man naast me.

‘Je krijgt altijd je zin, of niet soms?’ vroeg ik luchtig, in een poging om de onverklaarbare spanning in de lucht te verdrijven.

Hij keek kort in mijn richting voordat hij weer op de weg focuste. ‘Niet altijd.’

In plaats van dat de spanning verdween, nam die alleen maar toe en ze trok diep in mijn aderen. Warm en rusteloos, als een gloeiende sintel, wachtend op een beetje zuurstof om tot leven te komen.

Missie mislukt.

Ik draaide mijn hoofd en staarde uit het raam, te vermoeid door vandaag om nog een poging te doen een gesprek te starten.

De zenuwen die zich in mijn borst een weg omhoogklauwden, naar mijn keel, hielpen ook niet echt mee.

Ik hoorde juist kalm en beheerst zijn. Ik was degene die in elke wolk een zonnestraaltje zag en altijd nuchter bleef, in wat voor situatie dan ook. Dat was het beeld dat ik al bijna mijn hele leven uitstraalde, want dat was wat er van me werd verwacht als een Alonso.

Een Alonso leed niet aan paniekaanvallen en maakte zich niet de hele nacht zorgen om wat er de volgende dag allemaal mis kon gaan.

Een Alonso was niet in therapie en vertelde niet al haar problemen aan een vreemde.

Een Alonso hoorde perfect te zijn.

Ik draaide mijn ketting om mijn vinger totdat de bloedcirculatie stopte.

Mijn ouders zouden waarschijnlijk gek op Christian zijn. Op het eerste gezicht was hij zo perfect als maar kon.

Rijk. Knap. Beleefd.

Ik haatte dat bijna net zo erg als ik de manier haatte waarop hij de ruimte om ons heen domineerde. Zijn aanwezigheid glipte in elke hoek, totdat ik me nergens anders op kon concentreren.

Mijn blik ging naar de weg voor ons, maar de geur van zijn parfum vulde mijn longen en mijn huid brandde door hoe bewust ik me was van de spieren in zijn armen, die zich aanspannen elke keer dat hij aan het stuur draaide.

Ik had nooit in moeten stappen.

Naast de warmte was het enige voordeel aan deze lift dat ik sneller thuis zou zijn, sneller kon douchen en sneller in bed zou liggen. Ik kon niet wachten...

‘De planten doen het goed.’

Hij gooide die zin er zo nonchalant en onverwachts uit dat het een paar seconden duurde voordat ik me realiseerde dat één, de stilte was verbroken en twee, dat Christian dat had gedaan en niet een of andere figuur in mijn fantasie.

‘Sorry?’

‘De planten in mijn appartement.’ Hij stopte voor een rood verkeerslicht. ‘Ze doen het goed.’

Wat had dat... O.

Plotseling drong tot me door wat hij bedoelde en ik voelde een klein sprankje trots.

‘Mooi.’ Ik glimlachte voorzichtig naar hem nu het gesprek zich op een veilig en neutraal gebied bevond. ‘Ze hebben gewoon wat liefde en aandacht nodig om te groeien.’

‘En water.’

Ik knipperde om zijn opmerking, die er met een stalen gezicht uit was gekomen. ‘En water.’

De woorden hingen even tussen ons in voordat een lach in mijn keel borrelde en Christians mondhoeken licht opkrulden.

De sfeer klaarde eindelijk op en de knoop in mijn borst kwam iets losser te zitten.

Toen het licht groen werd, werden zijn volgende woorden bijna overstemd door het krachtige brommen van de motor. ‘Je hebt magische vingers.’

Mijn wangen werden warm, maar ik haalde mijn schouders kort op. ‘Ik hou van planten.’

‘De perfecte taak voor jou dan.’

Zijn planten waren nog maar nauwelijks in leven geweest toen ik de verzorging ervan had overgenomen. In ruil daarvoor hoefde ik niet meer huur te betalen dan ik al deed.

Nadat mijn vriendin en voormalige huisgenoot Jules vorige maand was verhuisd om te gaan samenwonen met haar vriendje, had ik óf een nieuwe huisgenoot kunnen zoeken, óf de Mirage kunnen verlaten, aangezien ik de huur niet in mijn eentje zou kunnen betalen. Ik was gehecht geraakt aan de Mirage, maar ik

verhuisde nog liever naar een mindere woning dan dat ik met een vreemde ging samenwonen. Mijn angst kon dat niet aan.

Christian had de huur voor ons al verlaagd toen we het appartement voor het eerst kwamen bezichtigen en hadden aangegeven dat de normale huur ver boven ons budget lag. Ik was dus verbaasd geweest toen hij met de huidige regeling was gekomen nadat ik had verteld dat ik zou moeten verhuizen.

Het was een beetje verdacht, maar hij was bevriend met de man van mijn andere vriendin, Bridget, wat het een stuk makkelijker maakte om zijn aanbod te accepteren. Ik zorgde al vijf weken voor zijn planten en er was nog niks ergs gebeurd. Ik zag hem nooit als ik naar boven ging. Ik liet mezelf gewoon binnen, gaf de planten water en ging dan weer weg.

‘Hoe wist je dat ik die taak aankon?’ Hij had zoveel dingen van me kunnen vragen – zijn boodschappen of was doen, zijn huis schoonmaken (ook al had hij al een fulltimehuishoudster). De planten waren erg specifiek.

‘Dat wist ik niet.’ Ik hoorde iets van onverschilligheid in zijn stem, en iets wat ik niet begreep. ‘Dat was een gelukkig toeval.’

‘Je lijkt me niet iemand die in toeval gelooft.’

Christians gebrek aan sentimentaliteit scheen door in alles wat hij deed en droeg: de scherpe lijnen van zijn pak, de kalme precisie van zijn woorden en de koele afstandelijkheid van zijn blik.

Dat waren de kenmerken van iemand die hield van logica, macht en ijskoud, hard pragmatisme. Niet zoiets vaags als toeval.

Om de een of andere reden vond Christian dat grappig. ‘Ik geloof er meer in dan je denkt.’

Ik raakte geïntrigeerd door zijn toon van zelfspot.

Ondanks het feit dat ik toegang tot zijn appartement had, wist ik maar frustrerend weinig over hem. Zijn penthouse was een en al design, smetteloos en luxueus, maar er waren geen persoonlijke spullen te vinden.

‘Leg eens uit?’ probeerde ik.

Christian reed de privégarage van de Mirage binnen en zette de auto stil op een gereserveerde plek bij de achteringang.

Geen antwoord.

Maar goed, dat had ik ook niet verwacht.

Christian Harper was een man die schuilging achter geruchten en schaduwen. Zelfs Bridget wist niet veel van hem af, op zijn reputatie na.

We zeiden niets meer terwijl we naar binnen liepen, naar de lobby.

Met zijn één meter drieënnegentig was Christian een goede tien centimeter langer dan ik, maar ik was nog steeds lang genoeg om zijn grote passen bij te houden.

We stemden ons ritme perfect op elkaar af op de marmeren vloer.

Ik was altijd al onzeker geweest over mijn lengte, maar Christians krachtige aanwezigheid wikkelde zich als een veiligheidsdeken om me heen, waardoor alle aandacht werd weggetrokken van mijn amazone-achtige look.

‘Vanaf nu lopen we niet meer in een sneeuwstorm, mevrouw Alonso.’ We stopten bij de liften en draaiden ons naar elkaar toe. Zijn flauwe lach was terug, een en al charme en zelfverzekerdheid. ‘Mijn huurders mogen niet overlijden aan onderkoeling. Dat zou slecht voor de zaken zijn.’

Nog een onverwachte lach borrelde in mijn keel op. ‘Je vindt vast snel weer iemand om mij te vervangen.’

Ik wist niet zeker of ik licht buiten adem was door de kou van buiten die ik nog in mijn longen voelde, of door de volle impact van zo dicht bij hem te staan.

Ik was niet op romantisch vlak in Christian geïnteresseerd. Ik was in níemand romantisch geïnteresseerd – door mijn werk bij het tijdschrift en mijn blog had ik geen tijd om ook maar te denken aan daten.

Maar dat betekende niet dat ik immuun was voor zijn aanwezigheid.

Iets brandde in die whiskykleurige ogen voordat ze weer afkoelden. ‘Ik denk het niet.’

Ik was niet alleen meer buiten adem, maar voelde nu ook iets zwaars mijn stem verstikken.

Elke zin uit zijn mond was een soort code die ik niet kon ontcijferen, vergezeld van een verborgen betekenis die alleen hij kende terwijl ik in het duister moest tasten.

Ik had drie keer eerder in mijn leven met Christian gepraat: toen ik mijn contract had ondertekend, toen we elkaar kort waren tegengekomen op de bruiloft van Bridget, en toen we mijn huidige huurregeling hadden besproken.

Hij had me elke keer verwarder achtergelaten.

Waar hadden we het ook alweer over?

Er was minder dan een minuut voorbijgegaan sinds Christians antwoord, maar die minuut had zo lang geduurd dat het net zo goed een eeuwigheid had kunnen zijn.

‘Christian.’

Een diepe stem met een licht accent verbrak de spanning die ons moment had bevroren.

De tijd tikte weer in een normaal tempo verder en mijn adem kwam eruit in een harde zucht voordat ik mijn hoofd draaide.

Lang. Donker haar. Olijfkleurige huid.

De nieuwkomer had niet zo’n klassiek knap uiterlijk als Christian, maar het Delamonte-pak zat zo goed om hem heen, zo puur mannelijk, dat het lastig was om weg te kijken.

‘Ik hoop niet dat ik stoor.’ Delamonte wierp een blik in mijn richting.

Ik had me nooit echt aangetrokken gevoeld tot oudere mannen, en hij moest wel eind dertig zijn, maar wáúw.

‘Helemaal niet. Je bent precies op tijd.’ Een zweem van irritatie maakte Christians nonchalante antwoord hard. Hij kwam met één stap voor me staan en hield me zo uit het zicht van Delamonte en andersom.

De andere man trok een wenkbrauw op voordat zijn masker van onverschilligheid viel en plaatsmaakte voor een grijns.

Hij stapte om Christian heen, zo expres dat het bijna was alsof hij hem plaagde, waarna hij zijn hand uitstak. ‘Dante Russo.’

‘Stella Alonso.’

Ik had verwacht dat hij mijn hand zou schudden, maar tot mijn

verbazing tilde hij die op en voelde ik in plaats daarvan zijn mond vederlicht op mijn knokkels.

Als iemand anders dat had gedaan, zou het cliché zijn geweest, maar bij hem voelde ik een tinteling van genot.

Misschien kwam het door het accent. Ik had een zwak voor alles wat Italiaans was.

‘Dante.’ Onder het kalme oppervlak van Christians stem lag een vlijmscherp randje dat scherp genoeg was om door bot te snijden. ‘We zijn te laat voor onze afspraak.’

Dante leek daar niets om te geven. Zijn hand bleef een seconde langer op de mijne liggen voordat hij hem losliet.

‘Het was leuk je te ontmoeten, Stella, ik weet zeker dat ik je nog wel een keer zie.’ Zijn diepe stem klonk licht geamuseerd.

Ik vermoedde dat zijn geamuseerdheid niets met mij te maken had, maar juist met de man die ons met ijs in zijn ogen in de gaten hield.

‘Bedankt. Het was ook leuk jou te ontmoeten.’ Ik glimlachte bijna naar Dante, maar iets in me zei dat dat geen slimme zet zou zijn. ‘Een fijne avond.’ Ik wierp een blik op Christian. ‘Fijne avond, meneer Harper. Bedankt voor de lift.’

Ik liet mijn stem expres speels klinken, in de hoop dat de verwijzing naar onze absurde formaliteit van eerder zijn stenen uitdrukking zou breken.

Maar daar was geen barstje in te zien terwijl hij knikte. ‘Fijne avond, mevrouw Alonso.’

Oké dan.

Ik liet Christian en Dante alleen achter in de lobby, waar ze meer dan een paar bewonderenswaardige blikken van voorbijgangers kregen, en nam de lift naar mijn appartement. Gezien de hoogtelimiet van gebouwen in DC kon ik niet dichterbij een penthouse komen met mijn appartement op de elfde verdieping, maar Christian woonde nog boven me.

Ik had geen idee waarom zijn humeur zo plotseling was veranderd, maar ik had al te veel dingen om me zorgen om te maken zonder zijn problemen daaraan toe te voegen.

Ik zocht in mijn tas naar de sleutels tussen de rommel van make-up, bonnetjes en haarelastiekjes.

Ik zou echt een betere manier moeten zien te vinden om de inhoud van mijn tas te ordenen.

Na een paar minuten zoeken had ik mijn sleutel gevonden.

Net toen ik die in het slot had gestoken, voelde ik een vertrouwde rilling door mijn huid trekken, waardoor de haartjes in mijn nek rechtovereind gingen staan.

Mijn hoofd schoot met een ruk omhoog.

Er was geen teken van leven in de gang te bekennen, maar de zachte brom van de verwarming klonk plotseling erg onheilspellend.

Herinneringen van getypte berichten en foto's lieten me sneller ademen voordat ik ze wegknipperde.

Gedraag je niet zo paranoïde.

Ik woonde niet meer in een oud, onbeveiligd huis dicht bij de campus. Ik zat in de Mirage, een van de best beveiligde appartementengebouwen in DC en ik had al twee jaar niks meer van hém gehoord.

De kans dat hij uitgerekend hier zou komen opdagen, was erg klein.

Toch zorgde de plotselinge paniek ervoor dat mijn lichaam weer in beweging kwam. Ik maakte vlug de deur open en sloot hem achter me. De lichten gingen aan toen ik het nachtslot erop deed.

Pas toen ik elke kamer in mijn appartement had gecheckt en er zeker van was dat er geen indringer in mijn kast of onder mijn bed zat, kon ik me ontspannen.

Alles was oké. Hij was niet terug en ik was veilig.

Maar ondanks die gedachten kon ik ergens het gevoel niet van me afschudden dat mijn intuïtie gelijk had gehad en dat er inderdaad íemand naar me had gekeken in de gang.

HOOFDSTUK 2

Christian

De deur van de bibliotheek viel achter me dicht.

Ik liep door de ruimte heen, mijn passen langzaam en doelbewust, tot ik bij het zitgedeelte was, waar Dante al had plaatsgenomen en het zich gemakkelijk maakte met een glas scotch.

Een spier klopte in mijn kaak.

Als we niet zo'n lang verleden hadden samen, en als ik hem niet iets verschuldigd was geweest voor de gunst die hij me had verleend, dan zou zijn hoofd al tegen het karretje naast hem kapot zijn geslagen.

Niet alleen omdat hij zichzelf tegoed deed aan mijn drank, maar ook voor zijn niet zo vermakelijke show in de lobby.

Ik hield er niet van als mensen aanraakten wat van mij was.

'Haal die frons van je gezicht, Harper.' Dante nam langzaam een slok van zijn drankje. 'Anders blijft die daar vastzitten en zijn vrouwen niet meer zo gek op je.'

Mijn kille lach vertelde hem hoe weinig ik daarom gaf. 'Mischien moet je je eigen advies opvolgen, dan zou je niet in een andere kamer als je verloofde slapen.'

Een tevreden gevoel vulde mijn borst toen hij zijn ogen samenknep. Als Stella mijn zwakte was, dan was Vivian de zijne.

Ik was niet geïnteresseerd in alle details van hun relatie, maar ik vond het leuk dat hij elke keer begon te snauwen als ik het over de verloofde had die hij naar eigen zeggen haatte.

En ik dacht nog wel dat ik problemen had. Dante had twee miljard dollar aan problemen.

'Ik begrijp de hint,' zei hij kortaf. Alle humor was verdwenen en

de eikel met het stenen gezicht was terug, aan wie ik gewend was. 'Maar ik ben niet gekomen om het over Vivian of Stella te hebben, dus laten we het echte probleem bespreken. Wanneer kan ik verdomme van dat schilderij af? Dat ding is afschuwelijk.'

Ik dwong de gedachten aan donkere krullen en groene ogen opzij bij het horen over de andere mysterieuze vrouw in mijn leven.

Magda, het schilderij dat al een nagel aan mijn doodskist was sinds ik het voor het eerst had gekregen. Niet vanwege het schilderij zelf, maar wat het representeerde.

'Niemand heeft gezegd dat je het moest ophangen.' Ik liep naar de bar en schonk mezelf iets te drinken in. Dante, die klootzak, had niet eens de dop op mijn beste scotch teruggedraaid. 'Al verstop je het schilderij in een donker hoekje van je kast, het kan mij niets schelen.'

'Dus ik heb al dat geld voor *Magda* betaald, alleen maar om het in mijn kast weg te stoppen? Dat zou natuurlijk helemaal geen argwaan wekken.' Sarcasme droop van zijn stem.

'Jij hebt een probleem. Ik heb je een oplossing gegeven.' Ik haalde nonchalant mijn schouders op. 'Het is niet mijn schuld dat je die niet wilt aannemen. En even dat je het weet...' Ik ging tegenover hem zitten. 'Ik was degene die voor het schilderij heeft betaald.'

In het geheim dan. De rest van de wereld geloofde dat Dante Russo de trotse eigenaar was van een van de lelijkste schilderijen van de hele wereld. Maar goed, mensen vonden ook dat het lelijke ding van onschatbare waarde was, en het waard was om voor te moorden en te stelen, dankzij een simpele set vervalste documenten.

Het was niet mijn bedoeling geweest dat mensen erachteraan gingen, maar ik had een excuus nodig gehad voor de reden waarom ik het zo goed had laten beveiligen.

Het schilderij bevatte geen wereldschokkende zakengeheimen, zoals iedereen dacht, maar wél iets persoonlijks wat ik nooit zou delen.

Hij staaarde naar me boven de rand van zijn glas. 'Waarom geef je er nog steeds zoveel om? Je hebt gekregen wat je ervan wilde en je

hebt je verrader gevonden. Verbrand het verdomde ding gewoon. Nadat ik het aan je heb terugverkocht,' voegde hij eraan toe. 'Om de schijn op te houden.'

'Ik heb zo mijn redenen.'

Eén, om precies te zijn, maar hij zou me niet geloven, al zou ik hem die vertellen.

Ik kon de gedachte om het schilderij te vernietigen niet verdragen. Het was te zeer verweven met de gebroken stukken van mijn verleden.

Ik was geen sentimenteel mens, maar er waren twee gebieden in mijn leven waar mijn gebruikelijke pragmatisme niet opging: Stella én *Magda*.

Helaas voor Axel, de ex-werknemer die *Magda* had gestolen en verkocht aan Sentinel, mijn grootste concurrent, verdomme, viel hij niet in de categorie 'uitzonderingen'.

Hij had gedacht dat het schilderij extreem geheime, en daarom erg winstgevende zakelijke informatie bevatte, aangezien dat was wat ik aan de paar mensen die ik vertrouwde had verteld.

Ze wisten alleen niet dat de waarde van het schilderij veel persoonlijker lag, en daarom minder nuttig voor hen was.

Ik had met Axel afgerekend, waarna ik zo lang had gewacht dat Sentinel geen argwaan zou krijgen alvorens zo grondig met hun cybersysteem te kloten dat ze miljoenen waren kwijtgeraakt. Niet genoeg om ze te vernietigen, omdat zo iets groots naar mij teruggeleid zou kunnen worden, maar genoeg om ze een boodschap te sturen.

De idioten die Sentinel runden waren zo dom geweest om te proberen het schilderij terug te stelen nadat ze het hadden verkocht, omdat ze dachten dat ze het tegen mij konden gebruiken.

Ze hadden geen zakengeheimen in *Magda* gevonden, maar ze wisten wel dat het belangrijk voor me was. Ze zaten op de juiste weg, dat moest ik toegeven. Maar ze hadden iemand anders voor de klus moeten inhuren dan een middelmatig bendelid uit Ohio.

Sentinels poging om hun sporen te wissen was zo slap geweest dat het bijna beledigend was.

Nu had Dante het schilderij in zijn bezit, iets wat twee voordelen

met zich meebracht: ik hoefde er niet meer naar te kijken, en niemand, zelfs Sentinel niet, zou het in zijn kop halen om te proberen het van hem te stelen.

De laatste persoon die dat had geflikt, had drie maanden in coma gelegen, met twee ontbrekende vingers, een togetakeld gezicht en gebroken ribben.

Dante maakte een ongeduldig geluid, maar hij was slim genoeg om niet aan te dringen.

‘Best, maar ik hou het niet voor eeuwig. Het verpest mijn reputatie als verzamelaar,’ gromde hij.

‘Iedereen denkt dat het een zeldzaam stuk uit de achttiende eeuw is. Je redt je wel.’

In werkelijkheid was het schilderij nog geen twintig jaar oud.

Het was verbazingwekkend hoe makkelijk je een ‘kostbaar’ kunstwerk kon vervalsen, met bijbehorende documenten om de echtheid te bewijzen.

‘Ik word nog eens blind door elke dag naar dat afschuwelijke ding te kijken.’ Dante wreef met een duim over zijn onderlip. ‘Nu we het toch over afschuwelijke dingen hebben. Madigan is vanochtend officieel verbannen uit Valhalla.’

De sfeer veranderde door het nieuwe onderwerp.

‘Opgeruimd staat netjes.’

Ik had geen enkel medelijden met de oliemagnaat, die momenteel door een tiental ex-werknemers werd aangeklaagd voor seksuele intimidatie en aanranding.

Madigan was altijd al een slijmbal geweest. Dit was gewoon de eerste keer dat hij verantwoording moest afleggen.

De Valhalla Club was trots op zijn exclusieve lidmaatschappenop-uitnodiging voor ’s werelds rijkste en machtigste mensen. Een heleboel van die leden, inclusief ik, waren betrokken bij niet bepaald legale activiteiten.

Maar zelfs de club had grenzen en wilde absoluut niet geassocieerd worden met het mediacircus rondom Madigans rechtszaak.

Het verbaasde me alleen maar dat ze hem niet al eerder hadden verbannen.

Dante en ik hadden het een tijdje over de rechtszaak en over zaken, totdat hij zichzelf excuseerde om een telefoontje aan te nemen.

Als CEO van de Russo Group, een concern in luxegoederen dat zich uitstrekte over zo'n dertig mode-, beauty- en lifestylemerken, bracht hij de helft van zijn tijd telefonerend door.

In zijn afwezigheid dwaalden mijn gedachten af naar een zekere brunette.

Als mijn gedachten chaos waren, dan was zij mijn anker.

Ze gingen altijd terug naar haar.

Ik dacht terug aan het moment waarop ik haar over de met sneeuw bedekte straten had zien lopen, haar haren wild door de wind en haar ogen fonkelend als jade. Een beeld dat in mijn hoofd bleef zitten. Haar warmte, als een zonnestraal in een storm, bleef in de rest van mijn lichaam hangen.

Ik had de huur niet voor haar moeten verlagen toen ze het appartement kwam bekijken, en ik had haar verdomme zeker niet hier moeten laten blijven wonen nadat Jules was verhuisd. In ruil voor het verzorgen van mijn verdomde planten nog wel, omdat ik anders te onbaatzuchtig zou zijn en daarmee te veel argwaan zou wekken.

Die planten konden me geen ruk schelen. Ze stonden er alleen maar omdat mijn interieurontwerper had benadrukt dat 'ze het appartement afmaakten'. Maar ik wist dat Stella gek was op planten, en het was beter om dát van haar te vragen dan of ze mijn documenten wilde ordenen.

Het feit dat ze in hetzelfde gebouw woonde als ik was de ergste afleiding ooit voor me, en daar kon ik alleen mezelf de schuld van geven.

Spijt en frustratie brandden in mijn borst. Ik had een zwak voor Stella Alonso, en dat haatte ik.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn en opende bijna een zekere socialmedia-app voordat ik mezelf tegenhield. In plaats daarvan typte ik de code in van mijn beveiligde mobiele netwerk.

Dat netwerk was niet zo krachtig als dat op mijn laptop, maar het kon ermee door.

Ik moest mijn frustratie ergens in kwijt, en vandaag was John Madigan de gelukkige. Ik kon niemand anders verzinnen die dit meer verdiende.

Ik haalde een lijst van zijn apparaten tevoorschijn. Telefoons, computers, zelfs zijn slimme koelkast en wekker met bluetooth. Daarnaast alle accounts die erop stonden.

Het kostte me minder dan vijf minuten om te vinden waarnaar ik zocht: een filmpje dat hij dom genoeg van zichzelf had gemaakt terwijl hij een assistent dwong hem een blowjob te geven, en een reeks walgelijke berichten die hij een van zijn golfbuddy's erna had gestuurd.

Ik stuurde ze door naar de aanklager in de rechtszaak, met het e-mailadres van de golfbuddy. Als ze een beetje goed in hun werk waren, dan zouden ze de rechter ervan kunnen overtuigen dat dit een geoorloofd bewijsstuk was.

De berichten gingen ook naar belangrijke mediabronnen, want waarom niet?

En toen, alleen maar omdat ik me stoorde aan Madigans gezicht, ruilde ik zijn waardevolste aandelen voor slechte, en doneerde ik een groot deel van zijn geld aan organisaties tegen seksueel misbruik.

De spanning trok weg uit mijn spieren bij elke tik op mijn mobiel.

Cybersabotage werkte beter dan een *deep tissue*-massage.

Net toen Dante de bibliotheek weer binnenliep, borg ik mijn telefoon op.

'Ik moet terug naar New York.' Hij pakte zijn jas van de rug van de bank, zijn gezicht geïrriteerd. 'Er is een... persoonlijk probleem waar ik mee moet afrekenen.'

'Het spijt me dat te horen,' zei ik vriendelijk. 'Ik loop wel met je mee naar buiten.' Ik wachtte totdat hij bijna bij de deur was voordat ik eraan toevoegde: 'Dat persoonlijke probleem heeft toch niets te maken met Vivians ex-vriendje dat ineens voor je huis staat, of wel soms?'

Verrassing flitste in zijn ogen, gevolgd door woede. 'Wat de fuck heb je gedaan, Harper?'

‘Ik heb alleen maar voor een reünie tussen je verloofde en een oude vriend gezorgd.’ Eén bericht van ‘Vivian’ en de ex kwam eraan rennen. Zielig, maar toch nuttig. ‘Aangezien jij er zo van geniet met mijn leven te kloten, besloot ik je die gunst terug te betalen. O, en Dante?’ Ik stopte met mijn hand op de deurknop. Dantes woede was net een pulserende kracht in de gang, maar daar zou hij wel overheen komen. Hij had beter moeten weten dan om dat showtje in de hal op te voeren. ‘Raak Stella nog eens aan en je zult zelfs geen verloofde meer hebben.’

Ik sloeg de deur in zijn gezicht dicht.

Dante was mijn eerste cliënt geweest, en ook een oude vriend. Ik daagde hem niet vaak uit.

Maar zoals ik al zei, hield ik er niet van als anderen iets aanraakten wat van mij was.

Ik trok mijn mouwen recht en keerde terug naar de bibliotheek, waar mijn blik door de ruimte gleed totdat ik de enorme ingelijste puzzel boven de schoorsteenmantel zag.

Tienduizend stukjes vormden samen de kleurovergang van een regenboog, waarvan de lijnen een driedimensionaal bolvormig effect creëerden.

Het had me vier maanden gekost om die puzzel te maken, maar het was het waard geweest.

Kruiswoordpuzzels, legpuzzels, geheimschrift – allemaal perfect voor mijn onverzadigbare verlangen om uitgedaagd te worden. Gestimuleerd. Iets om de verveling tegen te gaan in een wereld die altijd vijf stappen achterliep.

Hoe lastiger de puzzel, hoe meer ik verlangde naar – en tegelijkertijd vreesde voor – de oplossing.

Er was alleen één puzzel die ik niet had opgelost. Nog niet.

Ik wreef met mijn duim over de kleine turkooizen ring in mijn zak.

Zodra ik die oplossing had, zou ik mijn verontrustende obsessie met Stella Alonso voorgoed achter me kunnen laten.